

Sygn. akt IV KK 78/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **Z. T.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 lutego 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w R.

z dnia 24 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.,

1. oddala kasację obrońcy skazanego jako oczywiście

bezzasadną;

2. zwalnia skazanego od wydatków postępowania

kasacyjnego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Z. T. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w R. z dnia 28 kwietnia 2004 r., prawomocnym w dniu 28 maja 2004 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 585/03 za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od lipca 2002 r. do marca 2003 r. na karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 30 złotych każda. Nastąpiło przedawnienie wykonania kary grzywny.

II. Sądu Rejonowego w R. z dnia 25 października 2005 r., prawomocnym w dniu 22 listopada 2005 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ks 131/05 za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. popełnione w miesiącu: listopadzie 2004 r., grudniu 2004 r. oraz lutym 2005 r. na karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych. Nastąpiło przedawnienie wykonania kary grzywny.

1. Sądu Rejonowego w R. z dnia 17 sierpnia 2006 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 696/06 za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. popełnione w sierpniu 2005 r. na karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Skazany wykonał karę grzywny w dniu 7 września 2007 r.
2. Sądu Rejonowego w R. z dnia 27 grudnia 2010 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ks 129/10 za przestępstwo z art. 77 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od stycznia 2009 r. do grudnia 2009 r. na karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Kara grzywny została wykonana z dniem 17 stycznia 2014 r.
3. Sądu Okręgowego w G. z dnia 2 lutego 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 7/11 za przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. popełnione w okresie pomiędzy 2004 r. a 2008 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, orzeczono na mocy art. 71 § 1 k.k. karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, orzeczono przepadek, rozstrzygnięto o kosztach.

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2013 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności i umorzono postępowanie wykonawcze w przedmiocie wykonania kary grzywny. Skazany karę 2 lat pozbawienia wolności odbył w okresie od 4 lutego 2014 r. do 4 lutego 2016 r.

VI. Sądu Rejonowego w R. z dnia 16 marca 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 834/11 za przestępstwo z art. 38 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o inspekcji handlowej popełnione w dniu 30 września 2011 r. na karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Postanowieniem z dnia 18 września 2012 r. zamieniono karę grzywny na zastępczą

karę pozbawienia wolności. Skazany karę grzywny wykonał w dniu 29 stycznia 2013 r.

VII. Sądu Rejonowego w J. z dnia 19 stycznia 2012 r., prawomocnym w dniu 20 kwietnia 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 947/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 25 lutego 2011 r. do 23 marca 2011 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 22 października 2014 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszzonej kary pozbawienia wolności, następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 5 czerwca 2015 r. uchylono zarządzenie wykonania warunkowo zawieszzonej kary pozbawienia wolności. Skazanie obecnie uległo zatarcu.

VIII. Sądu Rejonowego w R. z dnia 11 maja 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 203/12 za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od stycznia do grudnia 2010 r. na karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Skazany karę grzywny wykonał w dniu 19 grudnia 2016 r.

1. Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 1449/12 za:

- przestępstwo z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości popełnione do dnia 16 lipca 2009 r. na karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych,
- przestępstwo z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości popełnione do dnia 16 lipca 2010 r. na karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych,
- przestępstwo z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości popełnione do dnia 16 lipca 2011 r. na karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, orzeczono wobec skazanego karę łączną grzywny z liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 14 września 2016 roku, sygn. V Ko 2074/15, zamieniono karę łączną grzywny na 6 miesięcy prac społecznie użytecznych, w wymiarze po 30 godzin w stosunku miesięcznym. Skazany nie wykonał dotychczas pracy społecznie użytecznej orzeczonej w miejsce kary grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 1449/12.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 19 kwietnia 2017 roku, sygn. V Ko 1775/17, zawieszono postępowanie wykonawcze wobec Z. T. skazanego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 1449/12.

1. Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 lutego 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 897/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 20 października 2011 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, orzeczono na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 22 czerwca 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał w okresie od 15 marca 2021 r. do 11 września 2022 r. Karę grzywny skazany wykonał z dniem 26 marca 2014 r.

- XI. Sądu Rejonowego w L. z dnia 16 stycznia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 220/13, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 11 października 2012 r. do 22 października 2012 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, orzeczono na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 28 listopada 2016 r. zamieniono karę grzywny na 10 miesięcy pracy społecznie użytecznej.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. II Ko 1014/16, zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. Karę grzywny skazany uiścił w dniu 30 czerwca 2015 r.

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał w okresie od 20 maja 2018 r. do 19 maja 2020 r.

XII. Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 lipca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 694/14, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 2 grudnia 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny na mocy art. 33 § 2 k.k. w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych, zobowiązano do naprawienia szkody;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 marca 2017 roku zamieniono karę grzywny na 12 miesięcy prac społecznie użytecznych, po 20 godzin w stosunku miesięcznym;

Skazany odbył część kary pozbawienia wolności w okresie od 17 lutego 2017 roku do 21 marca 2017 roku, pozostałą część kary pozbawienia wolności będzie odbywał w okresie od 11 września 2023 r. do 9 sierpnia 2024 r.

Skazany nie wykonał dotychczas pracy społecznie użytecznej orzeczonej w miejsce grzywny, ani też nie uiścił grzywny.

1. Sądu Rejonowego w R. z dnia 23 marca 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 453/13, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w okresie od 23 września 2010 r. do 8 grudnia 2010 r. karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody; Skazany karę pozbawienia wolności odbył od 21 marca 2017 r. do 20 maja 2018 r.
2. Sądu Rejonowego w C. z dnia 27 kwietnia 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1399/14, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w okresie od 14 grudnia 2012 r. do 25 stycznia 2013 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zobowiązano do naprawienia szkody.

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał od 19 maja 2020 r. do 15 marca 2021 r.

XV. Sądu Rejonowego w M. z dnia 8 września 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 67/16, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

popelnione w okresie od 6 grudnia 2012 r. do 16 stycznia 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, orzeczono na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 20 złotych;

Skazany nie uiścił kary grzywny. Postanowieniem Sądu Rejonowego w M. z dnia 8 marca 2018 r. zarządzono wobec skazanego wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni, za karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych.

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał od 11 września 2022 r. do 11 września 2023 r.

XVI. Sądu Rejonowego w R. z dnia 4 maja 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 82/13 za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. popelnionych w okresie od 8 kwietnia 2010 roku do września 2012 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz przestępstwo z art. 586 k.s.h. popelnione w okresie od 15 kwietnia 2011 r. do 30 lipca 2013 r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody.

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał od 9 sierpnia 2024 r. do 5 lutego 2026 r.

Wyrokiem łącznym z dnia 24 kwietnia 2018 roku, sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w R.:

1. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu Z. T.:

- karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 23 marca 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 453/13,
- karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 16 stycznia 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 220/13, - karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 27 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1399/14,
- karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 lutego 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 897/12,

- karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 8 września 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 67/16, - karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 2 lipca 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 694/14,

- karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 4 maja 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 82/13, i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

1. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył skazanemu Z. T.:

1. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 8 września 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 67/16,
2. karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 lipca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 694/14,
3. karę łączną grzywny w liczbie 60 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 1449/12, i wymierzył skazanemu karę łączną grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

3. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 1 wyroku zaliczył skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawach:

1. o sygn. akt VI K 453/13 Sądu Rejonowego w R. od dnia 21 marca 2017 r. do 24 kwietnia 2018 r.,
2. o sygn. akt VI K 694/14 Sądu Rejonowego w P. od dnia 17 lutego 2017 r. do 21 marca 2017 r.,

1. na mocy art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie połączenia pozostałych kar orzeczonych wyżej opisanymi wyrokami;

2. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka 630/18, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił rażące naruszenia prawa, które miały istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zw. art. 33 § 1 k.p.k. poprzez podzielenie i osądzenie ciągu popełnionych przez Z. T. czynów z art. 286 § 1 k.k. i czynu z art. 586 k.s.h. w siedmiu odrębnych postępowaniach, przez co za czyny te wymierzono Z. T. w siedmiu wyrokach sumę kar w wysokości 9 lat pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy czyny te mogły być osądzone w jednym wyroku jako ciąg przestępstw, co mogłoby i prawdopodobnie skutkowałoby wymiarem kary znacznie łagodniejszym niż orzeczona wyrokiem łącznym, mając na uwadze treści wyroków podlegających łączeniu;

2. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. przez:

1. nieuwzględnienie podniesionych przez Z. T. i jego obrońcę w apelacjach okoliczności stanowiących o konieczności uznania wszystkich czynów objętych wyrokami, które podlegały łączeniu jako ciągu przestępstw, a tym samym wydanie wyroku łącznego w oparciu o art. 91 § 2 k.k., zamiast zastosowanie art. 91 § 1 k.k. i pominięcie treści art. 33 § 1 k.p.k.;
2. nieuprawnione przyjęcie niekorzystnej oceny społeczno - kryminologicznej Z. T. w oparciu o niezasadne ustalenie, że Z. T. popełniał kolejne przestępstwa po wydaniu wyroku skazującego, w sytuacji w której czyny popełnione zostały w znacznej większości przed wydaniem pierwszego wyroku oraz pominięcie w ocenie postępowania Z. T. wzorowej opinii wolnościowej oraz wzorowej opinii z zakładu karnego, pominięcie okoliczności, iż czyny skazanego wynikały nie z nastawienia na osiągnięcie korzyści, lecz z niewątpliwie błędnych decyzji w ramach prowadzonej działalności gospodarczej i błędnej oceny możliwości tej działalności, przy braku oceny przebiegu prowadzenia przez skazanego we wcześniejszym okresie działalności gospodarczej, a także pominięcie, iż w większości postępowań składowych dla wyroku łącznego, pomimo istnienia wówczas innych skazań,

formułowano wobec skazanego pozytywną ocenę społeczno - kryminologiczną;

3. art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie faktu, iż w wyroku Sądu Rejonowego w R. o sygn. akt VI K 82/13, kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za kilkanaście (13) czynów popełnionych w tożsamym okresie co czyny z art. 286 § 1 k.k. osądzone w innych postępowaniach, których kary pozbawienia wolności podlegały łączeniu, wymierzona została przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i przy przyjęciu ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k., co w ocenie skazanego znacznie odbiega od orzeczonej kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności, która razi swą surowością;

Nadto skarżący zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej przez Sąd I Instancji i zaakceptowanej przez Sąd II instancji kary łącznej, poprzez nie zastosowanie zasady pełnej absorpcji, w sytuacji w której czyny objęte siedmioma wyrokami w istocie mogły, a nawet powinny, zostać osądzone w jednym postępowaniu i zakwalifikowane jako ciąg przestępstwa z art. 91 § 1 k.k.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w G. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę na korzyść skazanego Z. T. okazała się całkowicie chybiona, a podniesione w niej zarzuty odnoszące się do naruszeń prawa procesowego, nie mogły zasługiwać na uwzględnienie.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że stosownie do dyspozycji art. 519 k.p.k. w zw. z art. 520 § 1 k.p.k. strony mogą wnosić kasację wyłącznie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. W niniejszej sprawie takim wyrokiem było rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w G., którym orzeczenie Sądu I instancji zostało utrzymane w mocy. Skoro zatem skarżący zarzuca nieuprawnione przyjęcie niekorzystnej oceny społeczno – kryminologicznej oraz osądzenie ciągu popełnionych przez skazanego przestępstw w odrębnych postępowaniach, to w istocie kwestionuje on wyrok sądu I instancji, a nie wyrok sądu odwoławczego. Jeśli

się natomiast zważy, że stosownie do treści art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest oczywistą sprawą niedopuszczalność posługiwania się w postępowaniu kasacyjnym zarzutem dowolności ustaleń faktycznych. Ustawodawca, po to bowiem wprowadził szczególne wymagania pod adresem podmiotów sporządzających kasacje, aby zarzuty i treść nadzwyczajnego środka zaskarżenia uwzględniały wymagania ustawowe obowiązujące w tej mierze. Tymczasem w niniejszej sprawie autor kasacji nie wykazał naruszenia powołanych przepisów prawa procesowego o czym świadczy brak argumentów dotyczących zarzutów obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 33 § 1 k.p.k.

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym odnosi się ono do zawartego w apelacjach oskarżonego i jego obrońcy zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności w kontekście treści tych apelacji (zwłaszcza tych ich fragmentów, które – wyłącznie – ten zarzut uzasadniają), nie można podzielić wyrażonego w kasacji przekonania o tym, że dokonując – w tym zakresie – kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy uchybił, i to rażąco, przywołanym w zarzucie kasacji przepisom procesowym i by to mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów rażącego naruszenia art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 33 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. wskazać należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy w sprawie niniejszej brak było podstaw do objęcia wskazanych czynów jednym postępowaniem karnym. Z treści przepisu art. 33 § 1 k.p.k. wynika zasada, że w wypadku popełnienia kilku przestępstw w okręgach różnych sądów tego samego rzędu, oskarżony powinien za te przestępstwa odpowiadać w jednym postępowaniu sądowym. Przepis ten uwzględnia ekonomikę procesową, a w zakresie prawa materialnego umożliwia wymierzenie kary łącznej za zbiegające się przestępstwa w jednym postępowaniu (art. 85 § 1 k.k.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że łączne rozpoznanie sprawy w zakresie wszystkich czynów, jakie zarzucano oskarżonemu, pozwala sądowi na prawidłową ocenę całokształtu jego

przestępczej działalności; pozwala również na ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa i trafne zastosowanie środków karnych przewidzianych w ustawie (por. - odpowiednio - postanowienie SN z 30.04.1981 r., I KZ 20/81, OSNKW 1981, z. 9, poz. 50). Norma art. 34 k.p.k. (do której odpowiednie zastosowanie znajduje przepis art. 33 k.p.k.) jest normą celowościową, co oznacza, że w każdym wypadku obowiązkiem sądu jest stwierdzić, czy istnieją kryteria określone w tym przepisie, warunkujące łączne rozpoznanie spraw, oraz podjąć stosowną decyzję. Sąd ma bowiem prawo połączyć sprawy w celu ich łącznego rozpoznania zarówno jeżeli akty oskarżenia znajdują się w samym sądzie, jak i wtedy, gdy znajdują się one w różnych sądach. Sąd przed oceną kryteriów stanowiących o właściwości miejscowej powinien rozważyć, czy istnieją kryteria celowościowe przemawiające za połączeniem spraw - takie jak: ułatwienie poznania prawdy obiektywnej w procesie oraz możliwości uproszczenia i przyspieszenia postępowania, a więc wymogi ekonomii procesowej (por. postanowienie SA w Gdańsku z 22.02.1995 r., II AKz 77/95, Prok. i Pr. - wkł. 1996/2-3, poz. 93). Zastosowanie art. 33 k.p.k. powinno zostać poprzedzone wnikliwą oceną celowości takiego zabiegu. Łączenie spraw – w razie występowania między nimi więzi – choć nie jest obligatoryjne, powinno być regułą, podyktowaną względami celowościowymi. Za stosowaniem tej reguły przemawia przede wszystkim to, iż łączne rozpoznanie sprawy, zapewniając wszechstronność ustaleń, sprzyja poznaniu prawdy, a ponadto realizuje wymagania ekonomii procesowej, prowadząc do uproszczenia i przyspieszenia postępowania (W. Grzeszczyk, Glosa do postanowienia SA w Katowicach z 30.04.1991 r., II AKz 20/91, OSA 1992/3, s. 62 i n.; zob. również F. Rosengarten, Niektóre aspekty łączenia spraw karnych, NP. 1979/10, s. 55; S. Stachowiak, Glosa do postanowienia SA w Gdańsku z 22.02.1995 r., II AKz 77/95, Prok. i Pr. 1996/2-3, s. 94 i n.; zob. również J. Nelken, Łączenie spraw karnych w postępowaniu przygotowawczym, NP 1961/4, s. 738 i n.; J. Kosonoga, Komentarz do art. 33 k.p.k., (w:) Kodeks postępowania karnego. Komentarz, pod red. R. A. Stefańskiego, Lex/2019).

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy podkreślić należy, że sąd orzekający w ramach wyroku łącznego nie ocenia trafności jednostkowych kar, które zostały wymierzone odrębnymi wyrokami, nie bada także

kwestii stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Niemniej, jak słusznie podkreślił Sąd odwoławczy, a także Prokurator w odpowiedzi na kasację, czyny z art. 286 § 1 k.k. osądzone w ramach oddzielnych postępowań zostały popełnione w różnych miejscach i w różnym czasie, co z oczywistych względów uniemożliwiło objęcie ich jednym postępowaniem. Co więcej, jak słusznie dostrzega Sąd Okręgowy, szereg przestępstw, za które został skazany Z. T., to czyny związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, w ramach której dopuszczono się na przestrzeni przeszło 9 lat szeregu naruszeń o różnym ładunku karygodności. Taka postawa sprawcy w żadnym razie nie daje podstaw do łagodnego karania (zob. s. 6 uzasadnienia SO). Twierdzenie obrony o ewentualności wymierzenia kary łagodniejszej w ramach skazania za ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. jest niczym nieuzasadnione i sprzeciwia się ogólnym dyrektywom wymiaru kary.

W tym kontekście jako oczywiście bezzasadny jawi się także zarzut sformułowany w pkt 3 kasacji, a odnoszący się do naruszenia normy art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie faktu, że w wyroku Sądu Rejonowego w R. o sygn. akt VI K 82/13 kara łączna za kilkanaście czynów popełnionych w ramach ciągu przestępstw wynosiła 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co znacznie odbiega od orzeczonej kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności, która razi swą surowością. Kwestia ta była już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, który wskazał, że biorąc pod uwagę rozmiar przestępczej działalności skazanego i doniosłość naruszonych dóbr prawnych, nie sposób uznać, że kara łączna jest niewspółmiernie surowa dla tego wycinka przestępczej działalności Z. T. (s. 6 uzasadnienia SO).

Czwartym i ostatnim zarzutem podniesionym w kasacji był zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej wymierzonej skazanemu, poprzez nie zastosowanie zasady pełnej absorpcji, w sytuacji, w której czyny objęte siedmioma wyrokami mogły, a nawet powinny zostać osądzone w jednym postępowaniu i zakwalifikowane jako ciąg przestępstw. Zarzut ten, stanowi niewątpliwie, co wprost wynika także z części motywacyjnej skargi nadzwyczajnej, niedopuszczalny zarzut wymierzenia kary rażąco niewspółmiernej. Podnoszenie takiego zarzutu w kasacji jest jednak niedopuszczalne z mocy ustawy, o czym wprost stanowi przepis art. 523 § 1 *in fine* k.p.k., a więc wykracza on poza kognicję kasacyjną.

Zgodnie z art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym jedynie w wypadkach określonych w art.: 435, 439 455 k.p.k. Żaden z takich wypadków w sprawie nie wystąpił. Implikacją przedstawionych powyżej ocen o oczywistej bezzasadności wszystkich podniesionych w kasacji obrońcy Z. T. zarzutów, było orzeczenie wyrażone w części dyspozytywnej postanowienia.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. skazany został zwolniony od ponoszenia wydatków postępowania kasacyjnego.